

พระโอวาทสิ่งศักดิ์สิทธิ์

พระโอวาทอรหันต์วิปลาสแห่งชีหู

ประธานไว้เนื่องในโอกาสประชุมธรรม 2 วัน ณ พุทธสถานโตชิวา หอประชุมอำเภอปราสาท อ.ปราสาท จ.สุรินทร์
วันเสาร์ที่ 23 และวันอาทิตย์ที่ 24 พฤษภาคม พุทธศักราช 2541

โอษฐ์โอวาทจารย์ปฎุเจ้าใหญ่
ดำรงตนอย่างไรไม่พลาดผิด

ฮำรจุดคความเบ็ญเร็งแห่งจิต
ให้ดองจิตฮอแง็งใจนักรัตร์

เราคือ

อรหันต์วิปลาสแห่งชีหู

รับบัญชาจาก

พระอนุตรธรรมมารดา

ลงสู่พุทธสถาน แผงกายเคียมคัล

องค์มารดาแล้ว

ถามลูกศิษย์รักทุกคน สบายดีไหม

บัญชาฟ้าโปรดยุคสามด้วยโองการ
เพราะด้วยปณิธานในยืนหยัดนอกคกงมัน
อาจารย์เรียกเจ้าใหญ่จิตเต็มเห็น
ขอแต่อดกลั้นความมีทุกวันวาน
ใครเลยหวังทุกข์มาใส่ดวงจิต
เปิดดวงจิตกระจ่างแจ้งแห่งปัญญา
ทดสอบคอยขวางนั้นใจธรรมพิชิต
ผ่านพ้นแล้วขอเจ้าคืนกลับหวน

ร่วมเก็บงานทั้งสามโลกเปลี่ยนผัน
จุดหนึ่งอันยิ่งใหญ่กลางภูผาญาณ
ฟ้าดินเป็นที่พึ่งใจล้ำหาญ
บำเพ็ญญาณถึงแก่นขมหวานตามมา
มิใฝ่ผิตยากพบกรรมถามหา
กิเลสถามกันสิ่งเหล่านี้ตนใครครวญ
เพียงแต่ศิษย์ให้สอนชนะมารผวน
เฝ้าคอยมวลศิษย์สู่หนันผิงชัน

พระโอวาทซ้อนพระโอวาท คำว่า **ยั้งติด** หมายถึง ความอดทน, ความอดกลั้น

ยืนหยัดในปณิธานอันยิ่งใหญ่
แม้ทนทุกข์ยากผิตหวังมาขวางกัน

กลางจิตใจพึงมีความอดกลั้น
สิ่งเหล่านั้นสอนให้ศิษย์ชนะใจตน

พระโอวาทพระอาจารย์จิ่ง ประทานไว้เนื่องในโอกาสประชุมธรรมะ 2 วัน ณ พุทธสถานไท่ชิว หอประชุมอำเภอปราสาท อ.ปราสาท จ.สุรินทร์ วันเสาร์ที่ 23 และวันอาทิตย์ที่ 24 พฤษภาคม พุทธศักราช 2541

นั่งฟังกันนะ ควรจะนั่งฟังกันอย่างไร ควรจะนั่งให้เรียบร้อยหน่อย ถ้านั่งไม่เรียบร้อยจะให้ยืนฟังนะ ต้องนั่งให้มีชีวิตชีวา เรียกดวงจิตของเรากลับมาดีไหม ถ้าเช่นนั้นไม่ต้องนั่งยื้นขึ้น ออกกำลังกาย (พระอาจารย์เมตตาให้ทุกคนออกกำลังกายเพลงอ๊อปเปีย) รักษาสมาธิของตัวเองให้ดี ถ้าหากว่าใครทำได้ดีเดี่ยวอาจารย์จะให้รางวัล

ถ่านวด ๆ อยู่อย่างนี้ บางคนก็ไม่มวนวไลหรือเปล่า ใช้ไหม แล้วอย่างนี้ชีวิตชีวาจะมาไม่ครบถ้วน ถ้าอย่างนั้นเรามาทำให้มรรคผลสมบูรณ์ครบถ้วน เรียกสติของเรากลับมาก็ต้องฟื้นฟูจิตใจของเราสักชนิดหนึ่ง เรียกความมีชีวิตชีวากลับมาเพื่อจะเป็นปัญญาให้แก่ตัวเอง รับประทานกับอาจารย์แล้วนะ เอาอย่างนี้อาจารย์ให้ครองสติเสียชนิดหนึ่ง ให้เรามีสติอยู่กับตัวต้องมองดูให้ดี แต่ละคนไม่มีใครช่วยได้นะ ถ้าหากใครทำผิด คนนั้นจะถูกเรียกออกมา และถ้าหากคนไหนไม่ได้ทำ คนนั้นก็ถูกเรียกออกมา ฟังให้ดี ถ้าสมมุติอาจารย์นั่งเจ้าจะต้องลุกมาออกกำลังกาย แล้วยกมือซ้ายขึ้น ถ้ายกมือซ้ายก็หมุนข้างขวา ถ้ายกมือขวาก็หมุนข้างซ้าย

เตรียมพร้อมยกมือขวา หมุนไปทางซ้าย หมุนข้างขวา แล้วยกมือซ้าย ฟังให้ดี ตอนนี้อาจารย์เดินอยู่ใช้ตาดูใช้จิตสัมผัสให้ดี ใช้สติเราให้มั่นคง เช่นนี้ถึงจะปลุกเจ้าทุกคนให้รู้ตื่นได้ ถ้าอาจารย์เดินอยู่พวกเจ้า แต่ถ้าอาจารย์ไปนั่งพวกเจ้าต้องลุกขึ้น แล้วเริ่มจากยกมือซ้ายก่อน หมุนไปทางขวา ยกมือขวาหมุนไปทางซ้าย โดยมีคนนำอยู่ข้างหน้า 3 คน ออกมาเป็นผู้นำ เวลานี้เราต้องครองสติให้ดี เดี่ยวระหว่างนี้อาจารย์จะให้โอวาทเสีย

(พระอาจารย์เมตตาประทานพระโอวาทบนกระดาน)

อาจารย์ยังไม่ได้บอกให้หยุด คนนำทำไมหยุดเรามีผู้นำแล้ว สังเกตที่ผู้นำของเราสิ ผู้นำของเราสั่งให้เราทำอะไร ผู้นำของเราไปถึงข้างไหนแล้ว เราก็ตองตามเช่นนั้น เปรียบเสมือนเวลาเราจะเข้ามาบำเพ็ญธรรมนั้นแหละ การที่เราเข้ามาในเวลานี้ ต้องมีผู้นำเราเข้ามา ผู้นำเราล้วนมีจุดประสงค์ที่ดีต่อเรา ผู้นำเรามากก็เปรียบเสมือนผู้นำเราด้วย เป็นผู้นำคนแรกของเรา อาจารย์จึงบอกว่าให้ผู้นำออกมา นำ พวกเจ้าทุกคนพอจะเข้าใจถึงธรรมะข้อนี้บ้างไหม เข้าใจว่าอะไร ถามไปก็ตอบไปก็ไม่รู้ว่าสติยังอยู่ที่ไหน (พระอาจารย์ประทานพระโอวาทต่อบนกระดาน) และให้นักเรียนในชั้นอธิบายความหมายของปริศนาธรรมที่พระอาจารย์นั่งให้นักเรียนลุกขึ้นยืนแล้วหมุน และถ้าพระอาจารย์ลุกขึ้นเดินแล้วให้นักเรียนนั่ง จะให้ตัวอย่างสัก 2 คนดูก่อน เมื่อเห็นตัวอย่างแล้วใครยังมั่นคง คิดว่าจะออกมาก็ออกมาได้ พระอาจารย์เมตตาโยนผลไม้ทิพย์ให้นักเรียนในชั้น ให้คนที่รับผลไม้ได้ออกมา เมื่อออกมาแล้วสิ่งที่จะทำให้ทำก็คืออธิบายชี้ว่า ที่เรามาวันนี้เราได้อะไรไปบ้าง และในชีวิตของเรา อะไรคือทุกข์ อะไรคือสุข 3 ข้อนี้ อธิบายทีละคน เอาละที่นี้อาจารย์ถามเพื่อความมั่นใจซักอย่าง ได้ดูตัวอย่างไปแล้ว ใครคิดว่าสามารถพูดได้ดีกว่านี้ออกมาเลย

อาจารย์สอนให้รู้ว่า ไม่ว่าใครก็มีสิทธิ์ที่จะได้มรรคผล แต่ว่ามรรคผลของพวกเจ้านั้น ไม่ใช่จะได้มาโดยง่าย จะต้องแลกกับหยาดเหงื่อของตัวเอง จะต้องแลกกับการบำเพ็ญของตัวเอง จึงจะสำเร็จ และบรรลุธรรมได้ เมื่อบรรลุธรรมแล้วจึงจะได้มรรคผลจริงๆ มรรคผลนั้นมีแจกให้แก่ทุกคนเสมอเท่าเทียมกันหมด เพียงแต่ว่าเจ้านั้นจะต้องฝึกฝนตนเองให้ได้อย่างแท้จริง มีใครอยากจะได้อีก อยากได้ออกมา ขออาจารย์ดูหน่อยว่าเหลือจำนวนซักกี่คน เข้ามาเรียงเป็นแถวมี 5 คน ไปเอาผลไม้ให้แต่ละคนไปเลือกเอาเอง อาจารย์อนุญาตขึ้นไปเลือกลงมาได้ 1 อย่าง 1 ลูก เดี่ยวอีกสักครู่ พวกเจ้าทุกคนต้องตั้งใจฟังให้ดี ถ้าหากตั้งใจฟังดีแล้วอาจารย์ก็มีรางวัลเล็กน้อยให้ ถ้าอาจารย์นั่งบ้อยๆ พวกเจ้าก็ต้องหมุนบ้อยๆ ใช้หรือเปล่า แล้วพวกเจ้าหมุนบ้อยๆ มีใคร

เข้าใจปริศนาธรรมหรือเปล่า เห็นอาจารย์มาเล่นๆ อย่างนี้ก็มีปริศนาให้คิด รู้ไหมว่าอาจารย์เดินแล้วพวกเจ้าถึงนั่งได้ ทำไมอาจารย์นั่งแล้วพวกเจ้าถึงหมุนเข้าใจปริศนาธรรมตรงนี้ไหม อาจารย์จะชี้แจงให้เป็นอย่างหนึ่ง

(พระอาจารย์เมตตาไขปริศนาธรรม)

การที่อาจารย์นั้นนั่งลงไปแล้วให้พวกเจ้าหมุนนะ ถ้าหากว่าการเก็บงาน 3 โลกครั้งนี้ อาจารย์หยุดพักลงไปละ เจ้าลองคิดดูซิ ชีวิตของพวกเจ้า การบำเพ็ญของพวกเจ้า พวกเจ้าก็ไม่ได้บำเพ็ญอย่างนี้ พวกเจ้าก็ไม่ได้รู้แจ้งอย่างนี้ การหมุนก็เปรียบเสมือนพวกเจ้านั้นวนเวียนอยู่ในโลกโลกีย์นี้ รู้สึกเวียนหัวไหม รู้สึกเหนื่อยหน่ายแก่ชีวิต รู้สึกเหนื่อยหน่ายต่อความทุกข์ อาจารย์เห็นเช่นนั้นแล้ว อาจารย์ก็นั่งอยู่ไม่คิด ถ้าหากวันใดวันหนึ่งอาจารย์ไม่มีแรง อาจารย์ล้มลงนั่งไปแล้ว พวกเจ้าทุกคนก็ยังคงลุกขึ้นมาหมุน พวกเจ้าก็ยังต้องลุกขึ้นมาวนเวียนอยู่เช่นนี้

ปริศนาธรรมนี้เล็กๆ น้อย อาจารย์นั้นเผยให้เจ้ารู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันมีความลึกซึ้งมากกว่านี้ ขอให้เจ้าไปทำความเข้าใจเอาเอง ถ้าเช่นนั้นเรามาฟังคนข้างหน้าบรรยายก่อน ว่าวันนี้ได้อะไรไป แล้วอะไรคือสุข อะไรคือทุกข์ (นักเรียนในชั้นอธิบายความหมาย) วันนี้ทุกคนก็ทำตามที่อาจารย์บอกเป็นอย่างดี ดูภายนอกแล้วก็เหมือนกับว่าเราไม่ค่อยตั้งใจฟังเท่าไร แต่ภายในของเราหากมีจิตสำนึก เรามีจิตศรัทธาอย่างจริงจัง เราฝืนร่างกายนี้สักหน่อยเราฝืนเพื่ออะไรละ เราฝืนทำประโยชน์ต่างๆ ก็ขึ้นอยู่กับตัวเอง ไม่ได้ไปขึ้นอยู่กับใคร เรามำเพ็ญจนสำเร็จมรรคผล ก็เป็นของเราใช้หรือเปล่า มีไหมที่เราบำเพ็ญแล้วมรรคผลเป็นของผู้อื่น มีไหมที่เราลงมือกระทำสิ่งใด แล้วสิ่งนั้นตกทอดไปถึงผู้อื่น เมื่อเรามีจุดมุ่งหมายในการบำเพ็ญแล้วมรรคผลนั้นจะตกกับมือผู้อื่นไม่ได้ นอกจากจะตกกับตัวเรา อาจารย์ถึงให้ทุกคนฝืนนิดหนึ่ง อาจารย์รู้ อาจารย์เข้าใจ เพราะอาจารย์นั้นก็เคยอยู่ในกาย

สังฆารตั้งหลายต่อหลายชาติ ทำไมอาจารย์จะไม่รู้ อาจารย์ไปทั่วทั้งนรกสวรรค์
ทำไมอาจารย์จะรู้ว่าพวกเจ้าเห็นดีเห็นชอบสักเพียงไร แต่พวกเจ้ารู้ไหมว่า
กายสังฆารนี้ละ ถ้าตามใจมันมากนักเจ้าก็ถูกตามลงไป แต่ถ้าฝืนเพื่อปฏิบัติ
ความบริสุทธิ์ของจิตใจของตัวเอง ตัวเองมีจิตใจที่บริสุทธิ์แล้ว ฝืนนาที่นี้เสีย
ฝืนกายสังฆารนี้ แต่ไม่ใช่ว่าหมายถึงให้เราไม่ทะนุถนอมกายสังฆารนี้ เราต้อง
ถนอมกายสังฆารนี้ เพื่อฝึกฝน ใช้หรือเปล่า (ใช้) ดวงจิตธรรมญาณของเรา
อาจารย์ถามหน่อยว่าทุกคนเรามีจิตใจหรือเปล่า ทุกคนก็ยังมีจิตใจ ทุกคนก็
ย่อมรู้ว่าคนอื่นก็มีจิตใจเช่นเดียวกัน ถ้าเช่นนั้นอาจารย์บอกว่าทุกคนเป็นดวง
จิต ดวงธรรมญาณเดียวกัน ตรงนี้เชื่อหรือเปล่า (เชื่อ) เจ้าลองคิดดูซิว่า เจ้า
นั่นเองที่มีดวงจิต เจ้านั่นเองก็มีจิตใจ ให้เจ้าคิดพิจารณาถึงตัวเอง ให้เจ้าย้อน
มองดูตัวเอง แล้วก็ให้เจ้าทุกคนตั้งหน้าตั้งตา เริ่มเสียแต่วันนี้ ชัดเวลาจิตใจ
ของตนเองให้บริสุทธิ์ เพราะทุกคนมีจิตศรัทธามาในวันนี้ ก็ต้องอย่าให้จิต
ศรัทธาของตัวเองนั้นถดถอยลงไป อย่าให้จิตศรัทธาของตัวเองนั้นได้สูญเปล่า
ตรงนี้มีค่ามากหลาย มีโอกาสได้นั่งเก้าอี้แบบนี้ได้จะหาโอกาสอย่างนี้อีกซัก
ครั้งก็ยังไม่ได้ที่บ้านมีไหม ใครมาแล้วมาประเคนให้เราได้อย่างนี้ มาประเคน
ดูแลเราตลอดทั้งนั้น เช่นนี้มีไหม แล้ววันนี้อยู่ๆ มีผู้มาช่วยเหลือเราขนาดนี้
เรามีความซาบซึ้งไหม (มี) เรามีจิตศรัทธาที่จะออกมาทำเช่นนี้บ้างไหม เช่นนี้
เรียกได้ว่าการเสียสละ การอุทิศตน

เราเห็นผู้อื่นอุทิศให้เรา นั้น แล้วเราลองคิดซิว่าเขาเหล่านี้ไม่ได้อะไร
เลย แต่เขาเหล่านี้ขอแต่เพียงจิตศรัทธาของทุกคนบังเกิดขึ้นมาแล้วทุกคนก็ไป
บำเพ็ญธรรมะ ต่างคนก็ต่างสำเร็จ เพราะฉะนั้นอาจารย์มาตั้งแต่ตอนต้นถึงได้
แจกผลไม้ให้ แล้วได้บอกว่า มรรคผลนั้นของใครรับก็ได้ไป แล้วปริศนาธรรม
ของอาจารย์ในวันนี้ที่ได้แสดงให้ลูกศิษย์เห็น ลูกศิษย์เข้าใจใหม่ว่ายุคเวลากาล
ตอนนี้ เป็นการโปรดสามโลก โอวาทที่อาจารย์ให้ไปนี้ทุกคนก็ค่อยเอาไปศึกษา

อันที่จริงอาจารย์ให้ออกมานั้น อยากให้ออกมาอธิบายโอวาทเสียด้วย
ซ้ำ แต่เห็นว่าลูกศิษย์ยังค่อยอยู่ พวกเจ้าทุกคนยังค่อยด้วยธรรมะที่ไม่รู้ตื่น
แล้วก็รู้ไม่ลึก แต่พวกเจ้ายังแยกไม่ออกว่าธรรมะที่ตื่นและธรรมะที่ลึกเป็นอย่าง
ไร ไม่ใช่ว่าทุกคนไม่มีปัญญา แต่อาจารย์จะต้องให้เวลา ให้ทุกคนค่อยๆ เปิด
ปัญญาขึ้นมาทีละน้อย อาจารย์จะไม่คาดคั้นอะไรจากพวกเจ้า แต่จะให้โอวาท
พวกเจ้าทุกคนไปศึกษา และอาจารย์จะได้ให้ปริศนาไป เจ้าลองคิดดูซิว่า ใน
โอวาทที่อาจารย์ได้กล่าวเอาไว้แล้วและในปริศนาธรรมในวันนี้ก็ได้ให้แก่เจ้าทุก
คน นั่นก็คือเจ้าเห็นอาจารย์เดินอยู่ เจ้าก็มีสิทธิ์ที่จะนั่งได้ แล้วตอนนี้มีใครมี
ความซาบซึ้งบ้างสักเพียงไร สองพูดออกมาได้ไหม อาจารย์อยากจะรู้ว่าใคร
สามารถรู้ใจอาจารย์บ้าง สัก 2 คนก็ได้ มีใครรู้สึกบ้างไหม เจ้าลองคิดดูซิว่า ถ้า
อาจารย์ไม่เดินเจ้าก็ไม่มีความสิทธิ์นั่ง แต่ถ้าอาจารย์นั่งลงไป เจ้าก็ต้องวางเขียนอยู่ใน
โลกนี้ เจ้าพอเข้าใจความหมายว่าอะไร มีใครพอที่จะอธิบายบ้างได้ไหม

(นักเรียนในชั้นออกมาบอกความหมายของปริศนาธรรม ประมาณ 4
คน) มีความขยันมีความตั้งใจกันดีมาก ถ้าเช่นนั้นไปเอาลูกอมมา เดี่ยว
อาจารย์จะแจกลูกอมให้แก่ทุกคน ใครต้องการรางวัลยกมือขึ้น (ทุกคน
ขอบคุณพระอาจารย์เมตตา) ใครไม่เอารางวัลยกมือขึ้น แสดงว่าทุกคนจะเอา
รางวัลกันหมด อาจารย์ก็ไม่ขัดศรัทธา ไหนเอาลูกอมมาซิ ใครอยากได้รางวัล
ยกมือเอาไว้ พอได้แล้วต้องสัญญาว่าต้องเอามือลงนะ (พระอาจารย์เมตตา
ประทานลูกอม) เอาละวันนี้ก็ได้เวลาพอสมควรแล้ว ใครคิดว่าจะออกมาช่วย
งานพระอาจารย์ก็ออกมาเลย (พระอาจารย์เมตตาให้นักเรียนมาช่วยทำพระ
โอวาท)

เป็นอย่างไบบ้างวันนี้ รู้สึกว่ามีความสุขบ้างไหม รู้สึกว่ากระจำนในธรรม
ทำให้ลูกศิษย์รู้สึกดีขึ้นไหม เมื่อตีเช่นนี้เป็นการผูกสัมพันธ์กัน เดี่ยวอาจารย์ให้
โอวาทแล้วนำไปศึกษา ใครที่อ่านไม่ออกก็ให้ลูกหลานดูได้ เพราะเรานั้นค่อยๆ
ทำความเข้าใจศึกษาไปเรื่อยๆ ดีไหม เราต้องศึกษาเรียนรู้ตัวเรานั้นเอง ถึงจะ

ฝึกฝนได้ เช่นเดียวกับทุกคนอยากจะไ้มรรคผล อาจารย์ยินดีให้แก่ทุกคน
ปริศนาของอาจารย์ก็ให้แก่ทุกคนแล้ว อ่านคำว่า **ขันติ** อ่านแล้วพอทำความเข้าใจ
ใจได้บ้างไหม (ได้) ถ้าพอเข้าใจก็ดีแล้ว อาจารย์มาในวันนี้ก็หวังจะให้ลูก
ศิษย์ทุกคนเข้าใจ ความเข้าใจของลูกศิษย์อาจารย์รู้ว่าลูกศิษย์นั้นยังใหม่อยู่ ลูก
ศิษย์นั้นยังเล็กอยู่ เข้าใจเพียงเล็กน้อยก็ไม่ใช่ไร และต่อๆ ไป ทุกคนก็จะเข้าใจ
ใจเอง ขอให้ทุกคนไม่ลืมปณิธาน ไม่ลืมศรัทธาของตัวเอง

วันนี้ได้ประโยชน์แก่ตัวเองแล้ว ทำตัวเองให้ดี อาจารย์ก็จะอวยพรให้
ทุกคน วันข้างหน้าสำเร็จธรรมบรรลุธรรม อยากไ้มรรคผลกันหรือเปล่า
(อยากได้) ไม่ใช่อาจารย์เอามรรคผลมาล่อพวกเขา เพียงแต่ถ้าไม่เอามรรค
ผลมาอ้างถึงพวกเขา พวกเขา ก็ไม่มีอะไรดึงดูดความสนใจ ในโลกโลกียะนี้สิ่ง
ภายนอกพร้อมกันอยู่มากมาย จะทนต่อสิ่งภายนอกที่ยั่ววนได้อย่างไร ทนลม
กรรโชกภายนอกได้อย่างไร อาจารย์จึงอาศัยจุดนี้มาดึงความสนใจของทุกคน
ให้รู้ว่า ทุกคนนั้นสามารถที่จะบังเกิดมรรคผลได้ เพียงแต่ว่าเรานั้นทำให้มัน
เกิดมรรคผลหรือเปล่า ถ้าอยากจะได้มรรคผล อยากจะเกิดมรรคผลตัวเอง
อย่างแท้จริง ตัวเองต้องไปบำเพ็ญธรรม หมั่นบำเพ็ญเพียรให้ดีๆ ชัดเกล้าจิต
ใจให้ดีงาม ให้จิตใจของเราสูงๆ ยิ่งขึ้นไป ด้วยคุณธรรมเข้าใจใหม่ เรามีคุณ
ธรรมอยู่ทุกผู้ทุกนามแล้ว

เราอาศัยคุณธรรมเดินไปข้างหน้า เพื่อวันข้างหน้าจุดหมายของเราคือ
จุดหมายเดียวกัน เราไม่อยากเวียนว่ายตายเกิดเช่นนี้อีก อาจารย์จึงมาเรียกทุก
คน การที่ให้ปริศนาแก่ทุกคนก็รู้แล้วว่าเจ้าทุกคนนั้นแท้ที่จริงแล้วไม่ได้เข้าใจ
แต่อาจารย์ก็ไม่ได้หวังเช่นนั้น อาจารย์หวังแต่พวกเขาทุกคนได้ก็เพียงพอแล้ว
พวกเขาทุกคนจะต้องถนอมรักษาตัวเองให้ดี วันข้างหน้าเราสามารถไปเจอกัน
ได้ วันนี้อาจารย์เหนื่อยสักเพียงใดเจ้าไม่รู้ อาจารย์นั้นแบกหนักกรรมของเจ้า
มากมายสักเพียงใดเจ้าก็ไม่รู้ ตอนที่อาจารย์ให้ปริศนานั้นก็ยังไม่มีความสามารถ
ตีความหมายของปริศนาธรรมได้อย่างลึกซึ้งแท้จริง ผู้ที่ตีความหมายลึกซึ้งคือ

ผู้ที่เข้าใจถึงจิตใจอาจารย์อย่างแท้จริง ได้เข้าใจจิตใจของพุทธะ เข้าใจถึงจิตใจ
ของฟ้าดินได้ ตรงนี้เข้าใจไหม ถ้าหากว่า อาจารย์นั้นได้แบกหนักกรรมของลูก
ศิษย์ทุกคนแล้ววันใดวันหนึ่ง อาจารย์ได้นั่งลงไปพักผ่อนลงไป แล้วหันกลับมา
มอง ก็เห็นลูกศิษย์ที่กำลังบำเพ็ญอยู่ ตั้งใจฟังธรรมะอยู่ก็ต้องลุกขึ้นมาเวียนวน
ใหม่ อย่างนี้อาจารย์จะทนได้หรือ อาจารย์ก็ยอมที่จะเหนื่อยกับกายสังขาร แม้
เป็นกายสังขารของพุทธะก็ยอมที่จะเหนื่อย แม้เป็นกายสังขารแห่งความว่างก็
ยอมที่จะเหนื่อย เหนื่อยเพื่ออะไรละ เพื่อให้เจ้าทุกคนจะรู้จักตัวเองอย่างแท้
จริง รู้กาลเวลารู้ถึงตัวเอง รู้ถึงจิตใจของตนเองอย่างแท้จริง ถ้าหากไม่รู้ ไม่มี
ใครสามารถช่วยเราได้แล้ว อาจารย์ได้ช่วยพวกเขาอย่างเต็มที่แล้ว เอละวัน
นี้เรามาด้วยบุญสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง เพราะอดีตชาติเราต่างได้พบผ่านกันมา
แล้ว วันนี้ผ่านมามาก อาจารย์ก็ไม่สามารถจะนั่งดูตายได้ อาจารย์เมื่อมองลงมา
ข้างล่างเห็นพวกเขาทุกคน ใครเลยจะทนได้ ไม่มีพุทธะองค์ไหนที่เห็นเวไนย
สัตว์ทุกข์ร้อนแล้วสามารถทนเสพสุขข้างบนอยู่สบายได้ แล้วพุทธะ โพธิสัตว์
ต่างๆ แม้กระทั่งพระอริยเจ้าต่างๆ ต่างอุทิศกายและอุทิศตนเองเพื่อเวไนย
สัตว์ เพราะอะไรถึงต้องอุทิศเพื่อเวไนยสัตว์เพราะท่านคิดว่าเวไนยคือเรา เรา
คือเวไนยสัตว์ อย่างที่อาจารย์บอกแล้ว พวกเขาทุกคนก็คือดวงจิตดวงเดียวกับ
อาจารย์ คือดวงจิตดวงเดียวกันเห็นทุกข์ร้อนอยู่ ใครเลยจะทนได้วันนี้ได้เวลาอัน
สมควรแล้ว อาจารย์ไม่มีเวลามากมายนักขอให้เจ้ารู้ถึงกาลเวลาสำคัญ วันนี้รู้
จักในนามของตนเอง รู้จักในธรรมะของวันนี้ เป็นจุดเริ่มต้นของทุกคน เริ่มก้าว
ไปได้แล้วนะ วันเวลานั้นผ่านไป เราอย่าชักช้า อาจารย์ก็ได้พูดมากแล้ว
อาจารย์จะไปแล้ว วันเวลานั้นเราพบกันก็ต้องมีจากกัน แต่เราจากกันไปเพื่อจะ
ไปรวมกัน ไปพบกันในวันข้างหน้า

เอละเมื่อดูแล้วการสัมพันธ์บุญของพวกเราจะเป็นชนวนอันสำคัญที่
จะจุดประทีปให้จุดต่อไป เพื่อส่องแสงความสว่างสู่โลกมนุษย์ วันนี้เราศิษย์
อาจารย์มาสัมพันธ์บุญกัน ร้องเพลงส่งอาจารย์ได้ไหม ตอนที่อาจารย์ให้เจ้า

ร้องเพลงก็มีเหตุผลนะ เพราะอาจารย์ต้องการเรียกจิตศรัทธาออกมา ขอให้เจ้า
ทุกคนร้องด้วยจิตศรัทธาอย่างแท้จริง เราศิษย์อาจารย์บัดนี้จะจากซึ่งกันแล้ว
แต่ขอให้คงมั่นเอาไว้ ดวงจิตดวงธรรมญาณ อาจารย์ขออวยพรให้แก่ทุกคน
สำเร็จขึ้นไปอย่างแท้จริง ขอให้ทุกคนยืนหยัดอยู่ในปณิธานของตนเองอย่างแท้
จริง อาศัยคุณธรรมของความซันตินี้ไปมุ่งมั่นตัวเอง ทุกคนร้องเพลงอาจารย์
ศิษย์สัมพันธ์ ส่งพระอาจารย์

